

Ἀπόψε ἐνοστάλησα τὰ θλιβερά μουράγια
 τοῦ μακρυνοῦ κι ἀξέχαστου νησιοῦ.
 Στὰ σκεθρωμένα βράχια τους ἔσπανε ἄργα τὸ κύμα
 μουσκεύοντας συντρίμια ἀπὸ παλὰ καρδιά
 κι ἀπάνω τους ἐσκούριαζαν καὶ σθύναν ὀλοένα
 οἱ ἄγκυρες ποὺ χάραζαν μεσ' τοὺς βυθοὺς αὐλάκια
 καὶ ποὺ κροτοῦσαν χαρωπὰ σὰν φτάναν στὸ λιμάνι
 γυρνόντας ἀπ' τὶς μακρυνὲς πλανευτρες πολιτείες.
 Ἀγόρι δωδεκάχρονο σᾶς γνώρισα, ὦ μουράγια
 τοῦ μακρυνοῦ κι ἀξέχαστου νησιοῦ.
 Μὲ τοὺς συντρόφους τοὺς γλυκοὺς τῆς πρώτης μας τῆς νιότης
 καθίζαμε στὰ βράχια σου τοῦ δειλινοῦ τὴν ὥρα
 μὲ μιὰ γλυκειὰν ἀραθυμιά στὰ σώματά μας μέσα
 κι ἀφίναμε τὸ βλέμμα μας ἄσκοπα νὰ πλανιέται.
 Πέρα κορμιὰ γρυπάρηδων πρωτόγαλτων ἀκόμα
 καὶ γέροι ποὺ ἀντίκρυσαν χίλιες τόσες φουρτούνες
 μὲ τὰ ψημένα τους κορμιὰ καὶ τὰ γερά τους μπράτσα
 ἄργα, βαριά, κι ἀκούραστα τὸ γρύπο ἐτραβοῦσαν
 καὶ τραγουδοῦσαν ρυθμικὰ τραγούδια τοῦ πελάγου
 σέρνοντας τὶς ἐλπίδες τους, τὸ κρίθινο ψωμί τους.
 Καὶ τίποτα δὲν τάραζε τοῦ δειλινοῦ τὴν ὥρα
 παρὰ οἱ φωνὲς τῶν ναυτικῶν καὶ τῶν κουπιῶν οἱ κρότοι
 καὶ τὰ σκυλιὰ ποὺ ἀλύχταγαν στὶς προῦμνες, στὰ καρδιά.
 Οἱ ψαροπούλες ἔφταναν ὀλοένα στὸ λιμάνι
 κ' ἐδίπλωναν τᾶσπρα πανιά κ' ἔδεναν πάνω κάβο,
 ἐνῶ ἄργα κι ἀθόρυθα—καράβοκύρηδες καὶ μεῖς—
 ἀπλώναμε τ' ἄσπρα πανιά, τοῦ παιδικοῦ μας λογισμοῦ
 κι ἀνοίγαμε στὸ πέλαγο, ὄνειρευτὲς τοῦ μακρυνοῦ
 ἀφίνοντας ξωπίσω μας τὰ θλιβερά μουράγια.....

Α: ΠΑΛΑΤΙΑΝΟΣ